SKANDINAVIENS STJERNE

NR. 10 OKTOBER 1946 95 AARG.

Kirkens Organisering i Fayette.
Staten New York, 6. April 1830.

Nogle Præstedømsproblemer

Tale af Ældste *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

Jeg har altid været lykkelig over at staa Ansigt til Ansigt med Mænd, som bærer det hellige Præstedømme. For lidt over et Aar siden overværede jeg et Præstedømsmøde i det store Tabernakel i Salt Lake City. Der var omtrent 5000 Mænd til Stede, og det var et af de mest storslaaede Syn, jeg har set. Fem tusinde Mænd fra alle Livsstillinger og Erhverv, samlet under Præstedømmets Fane! En saadan Forsamling har sjældent om nogensinde før været kendt i Verden.

Præstedømmet er Fuldmagt fra Gud. Det er et evigt Princip. Det har været fra Tidernes Begyndelse, det vil altid eksistere. Det var ved Præstedømmets Kraft, at Herren dannede Himlene og Jorden, og det er den Kraft, hvormed han udfører sine mægtige Gerninger. Det er mere virkeligt end de Kræfter, hvormed han udfører sine mægtige Gerninger. Det er mere virkeligt end de Kræfter, vi kender her paa Jorden som Elektricitet, Lys eller Magnetisme. Det kan anvendes, som disse Ting anvendes til Menneskets Opbyggelse, men mere virkningsfuldt. Det er, fordi Præstedømmet repræsenterer den Kraft, som Gud besidder, at Menneskene udretter store Ting ved Benyttelsen af det.

Jeg kom til Amerika som en ukendt Dreng, da jeg var omtrent 12 Aar gammel. Et Aar senere gik jeg til en Patriark og fik en patriarkalsk Velsignelse. Patriarken kendte mig ikke og vidste ikke noget om mig. Han lagde sine Hænder paa mig og udfoldede for mig mit Livs Historie, nøjagtigt som det har formet sig. Naar jeg ser tilbage paa denne Begivenhed, synes jeg, at det var en meget vidunderlig Erfaring. Patriarken talte ikke ved Menneskers Kraft, men gennem Præstedømmets, for Præstedømmet skuer tilbage gennem Livets Strøm og fremad i den uendelige Fremtid.

En Mand fortalte mig for ikke længe siden sin Historie. Han havde været dødssyg. En ung Mand lagde sine

hænder paa ham og velsignede ham i den Herre Jesu Kristi Navn og med Præstedømmets Fuldmagt, og han bad om, at han maate blive rask, og Manden blev helbredt. Dette blev udført ved Præstedømmets Kraft, som Herren anerkender. Paa Grund af saadanne Eksempler ved vi, at Præstedømmet er i Besiddelse af en virkelig Kraft.

Vi har ikke modtaget al Præstedømme, for al Præstedømme er al Guds Kraft. Men en Del af denne Kraft er givet os, og saa vidt som vi besidder Præstedømmet, har vi Magt til at udføre Guds Gerning. Præstedømmet er derfor overordentlig værdifuld, og som alle store Gaver maa det benyttes retmæssigt, forstandigt og bedende.

Hvorledes Præstedømmet bør benyttes.

Naar en Person modtager en stor Gave, bør han benytte den. Det er farligt at modtage en guddommelig Gave og saa ikke benytte den. Vi ser ikke med Beundring paa Gnieren, tværtimod er vi tilbøjelige til at tro, at han ikke er en god Mand. Den, som modtager en Gave fra Gud, og beholder den for sig selv uden at benytte den, er ikke virksom i det godes Tjeneste. Den Mand, som modtager Præstedømmet, og ikke gør Brug af det, er ikke antagelig for vor himmelske Fader. Herren forventer, at hver Mand, som modtager Præstedømmet, skal benytte det. Hvorledes skal vi da gøre Brug af dette, den almægtige Guds Præstedømme? Naar en Mand modtager Præstedømmet, har han da Ret til at lede Kirken? Vi ved, at det giver ham ikke den Ret. Hvilken Rettighed besidder han da? Han har Lov til at bruge det til sit eget og sin Families Gavn, og dette bør han gøre. Det burde lede ham til at bede dagligt for sig selv, sine kære og Herrens Sag. Det burde gøre ham venligere end nogensinde før overfor sin Familie og sine Naboer. Det burde tilskynde ham til gode Gerninger for Kristi Sag, til at forbedre sne Medmennesker. iFor sit eget Vedkommende bør den Mand, som bærer Præstedømmet,

være et Eksempel for andre, han burde være en bedre Mand, et virkeligt Eksempel for andre. Det burde gøre ham beredt til at arbejde i Kirken, naar han bliver kaldt til det.

En Mand har Lov til at benytte sit Præstedømme i Kirkens Tjeneste, naar som helst han kaldes til en officiel Stilling, men ikke før. Indtil dette sker, har han ingen Rettighed til at benytte Præstedømmet i nogen kirkelig Organisation. Fuldmagten er der, men den kan ikke benyttes i et kirkeligt Embede, førend Kaldet dertil kommer. Naar en Mand f. Eks. kaldes til at præsidere over en Gren, da kan han bruge sit Præstedømme til Gavn for hele Grenen under den til hans Embede og Kaldelse hørende Inspiration. Men selv da har han ingen Rettighed til at gaa ud over det Embedes Omraade, hvortil han er kaldt.

Nogle Mænd i Besiddelse af Præstedømmet har misforstaaet denne Grundsætning. De har Drømme og Syner vedrørende Kirken, og de fortæller Kirkens Præsident, hvad der bør gøres. Dette er aldeles forkert. Præsidenten for Kirken modtager Aabenbaring for hele Kirken. Præsidenten for en Stav eller Mission har Ret til at modtage aandelig Vejledning for Staven eller Missionen, idet han udfører det øverste Præsidentskabs Ønsker, Biskoppen for et Ward eller Forstanderen for en Gren kan modtage Inspiration gennem den Helligaand til Vejledning for dem, som han virker iblandt.

Jeg er overbevist om, at I gode Brodre forstaar denne Grundsætning; men den er meget vigtig, og derfor henleder jeg eders Opmærksomhed paa den. Nu og da er der en Del Besværligheder i en Gren, fordi selve denne Grundsætning misforstaas. Kirken er et Ordenshus. Den ledes og styres ved Lov, der udgaar fra Gud. Denne Orden er iøjnefaldende i de forskellige Grader af Præstedømmet fra den højeste til den laveste. Vi kan, indtil vi kaldes til en officiel Stilling, tjene Kirken og os selv ved at udføre vore Pligter som Medlemmer af Kirken. Præstedømmet vil hjælpe os til at gøre dette. Lad os benytte Præstedømet til vort eget Gavn og til Gavn for vore Fa-

milier, da vil vi blive værdige og antagelige Tjenere for vor Gud. De store Mænd i alle Tidsaldre har forstaaet denne Grundsætning.

Præstedømmet nødvendigt i Kirken.

Dette er de sidste Dage. Vanskelighederne, som hersker i Verden i Dag, er kun Tegn paa den overvældende Forandring, der snart vil komme over Jorden. Vi maa berede os til denne store Dag ved den retmæssige Udøvelse af Præstedømmet. Værdige Indehavere af Præstedømmet er rede til at respektere Præstedømmets Orden. Under Præstedømmets Banner tager ingen Mand sig selv Æren. Han giver og giver og herliggør Gud for hans Naade imod ham. Dette er Præstedømmets Aand.

Kristi Kirke kan ikke eksistere uden Præstedømmet. Dens Samling af Lærdomme er utilfredsstillende uden at de levendegøres ved en Forstaaelse, Besiddelse og Udøvelse af Præstedømmet. Husker De, at Johannes Døberen kom til to unge Mænd; Joseph Smith og Oliver Cowdery, endog førend Kirken var oprettet og meddelte dem Præstedømmet?

Gennem hele Kirkens Historie har Besiddelsen af Præstedømmet været af største Betydning, og der har sjældent været længere Perioder, hvor Pæstedømmet ikke har været paa Jorden. Adam holdt Præstedømmet. Han var Højpræst, præsiderende Højpræst. Han besad det samme Præstedømme som George Albert Smith besidder i Dag. Adam meddeldte Præstedømmet til sine Børn og videre til deres Efterkommere fra Slægt til Slægt. Studér især Den kostelige Perle angaaende dette Emne. Og senere modtog Abraham Præstedømmet, og gennem nyere Aabenbaring lærer vi netop, hvorledes hans Præstedømme kom fra Adam og fra Gud. Moses havde Præstedømmet. Det var paa Grund af Folkets ugudelige Haardnakkethed, at det højere Præstedømme blev borttaget fra Israel, men selv da var der nogle Mænd, som holdt det højere Præstedømme. Elias, en af de største af alle Tiders Profeter var i Besiddelse af den beseglende Myndigheds Præstedømme, som slaar

Bro mellem dette Liv og det næste, mellem Himmel og Jord, den største Tilkendegivelse af Præstedømmets Magt — Evnen til at besegle for Tid og al Evighed. Frelseren meddelte Præstedømmet til sine Disciple og disse igen til andre. Saaledes er Præstedømmet blevet meddelt fra den ene til den anden ned gennem Tiderne.

I Joseph Smiths Tilfælde blev Præstedømmet meddelt i en særlig Hensigt. Han blev kaldt til at forkynde Jesu Kristi Evangelium og genoprette Kristi Kirke i disse Dage. Der er et Løfte forbundet med Joseph Smiths Mission, som ingen anden Profet har modtaget, nemlig, at det ham meddelte Præstedømme ikke mere skal blive borttaget fra Jorden, men fortsætte uafbrudt fra Slægt til Slægt indtil alle Tings Ende. Det skal ikke være som i Noas Dage eller som i Mose Dage. Fra Slægt til Slægt vil Præstedømmet fortsætte paa Jorden. Dette betyder, at Jesu Kristi Kirke, oprettet i disse sidste Dage ikke vil blive omstyrtet igen. Det er det sidste Kapitel i Menneskeracens Historie. Vi skriver nu paa den sidste Side. Om vi ikke gør det, vil den snart blive skrevet, og dette vil blive foretaget med Præstedømmets Magt og Myndighed.

Præstedømmets Missionsopgave.

Paa Grund af Kirkens specielle Mission i disse Dage er Præstedømmet især vigtigt. Der er blevet paalagt denne Kirke det største Hverv, som nogensinde er givet Kirken i nogen Tidsalder, nemlig det Hverv at forkynde Evangeliet til hele Verden.

Lad os erindre, at Kristi Kirke ikke er bestemt for nogle faa. Evangeliet er for alle. I det store Raad i Himlen blev Planen fremlagt for alle dem, som skulde komme til Jorden, derfor er det Kirkens Pligt altid at forkynde Sandheden til alle Mennesker.

Dersom Forkyndelsen af Evangeliet til den ganske Verden er vor største Pligt, hvorledes skal vi da udføre den? Dette Spørgsmaal er aktuelt. Der er kun ét Svar: Alle Medlemmer, over alt i Kirken og dens forskellige Organisationer maa prædike Evangeliet til an-

dre. Missionærerne er kaldt til at være særlige Vidner om Sandheden, men alle Medlemmer af Kirken er ligeledes Forkyndere af Evangeliet. Der er blevet bragt flere omvendte ind i Kirken gennem dens almindelige Medlemmer end gennem særlige Missionærer. Mange Mennesker, der modtager Evangeliet, tror, at de efter Daaben kan sætte sig ned og nyde deres Medlemsskab i Kirken. Men ethvert Medlem af Kirken maa være Missionær, enhver Organisation maa være Missionær for Kirken. Det er Præstedømmets Pligt at prædike og lære Evangeliet, mundtlig og ved Eksempel til vor Omgangskreds. Dette er en ypperlig Maade, hvorpaa vi kan udnytte det Præstedømmes Kraft, der er meddelt os.

Læren om Selvstyre.

Der er to fundamentale Lærdomme for Kirkens Ledelse, der bør forstaas, erindres og praktiseres af Præstedømmet: 1) Selvstyre og 2) Selvopholdelse.

Missionærerne er ikke blevet sendt ud for at præsidere over Missionerne, men for at prædike Evangeliet til dem, der endnu ikke har hørt det, og for at bringe nye Medlemmer ind i Kirken. De er ikke her for at lede og styre Grenene, men for at raade og hjælpe de lokale Embedsmænd, der præsiderer. Kun, naar det lokale Præstedømme forsømmer at opfylde sin Pligt, bør Missionærerne bruge lidt af deres Tid til Grenens Forvaltning. Lad os gennem flittig Bestræbelse gøre os skikket til at lede Grenene og give Missionærerne fri, saa at de kan vie sig til Evangeliets Forkyndelse. Lad os med Præstedømmets Kraft staa frem og hjælpe til med at udføre dette store Sidste Dages Værk, saaledes som det er Herrens Hensigt.

Læren om Selvopholdelse.

De europæiske Missioner modtog førend Krigen mange Penge fra Kirkens Hovedkvarter. Dette kan være meget godt for de Hellige, der giver, for det er altid en Velsignelse at yde sin Hjælp til Herrens Værks Fremme; men det er ikke altid saa godt for de Hellige i de re-

spektive Missioner, for der gives kun ringe Styrke ved at modtage. Vi modtager derimod Styrke ved at give, vi lever ved at give. Frelseren gav sit Liv, og han sidder ved Faderens højre Haand. Gud gav sin Søn og vil modtage os, sine Børn igen i sit Rige.

Det er ikke godt for nogen Del af Kirken at modtage Hjælp fra en anden undtagen netop i Begyndelsen. Vi maa lære at kunne klare os selv. Dersom vi er ærlige overfor Herren og betaler vor Tiende, dersom vi faster een Gang om Maaneden og giver Herren det, vi sparer, da vil vi have rigeligt til disse Grenes Selvopholdelse og til at hjælpe Missionsarbejdet udenfor disse Grene. Enhver, der betaler sin Tiende og sine Fasteofre, modtager store Velsignelser. Der er Tusinder af Mennesker, som ikke tilhører denne Kirke, der betaler Tiende. Jeg har talt med mange fremragende Mænd, der har fortalt mig, at de betaler en Tiendedel til Herren af alt det, de modtage. De giver til deres Kirke uden at spørge om, hvorledes det benyttes, og som Følge deraf er de blevet velsignet i timelig og aandelig Henseende.

I Kristi Tid bliver Tienden og Ofringerne givet Folket tilbage gennem Kirkens Virksomheder. De, der siger, at denne Kirke er ude efter Penge til andet end kirkelige Øjemed, lyver.

Kirken søger at gøre alle dens Medlemmer lykkelige og tilfredse, den værner ikke om Fattigdom. Alle burde have nok til Mad, Klæder, Husly og lidt Adspredelse. Den bedste Maade at opnaa alt dette paa er ved at deltage i de kirkelige Organisationers Virksomheder og ved at vise Lydighed mod Loven om Tiende og Ofringer. Jeg gav ikke Loven om Tiende, heller ikke Præsident Grant eller Joseph Smith. Den kom fra Gud som en Befaling til Adam og andre retfærdige Mænd ned gennem Tiderne. Tiende er en evig Grundsætning, en god Grundsætning. Herren giver os alt det, vi har, og han er beretttgei til en Tiendedel af det eller mere, om han ønsker det. I Kristi Kirke bliver de Midler, som Medlemmerne betaler i Tiende, ikke misbrugt, men udelukkende benyttet til at opbygge Kirken. *(Fortsættes Side 177)*

TIDERNES TEGN

Lektie 1.

ENDEN KENDT FRA BEGYNDELSEN

(Bemærkninger givet af Ældste Joseph Fielding Smith, 14. Oktober 1942 i Lion House).

Jeg er blevet inviteret til at give en Serie Taler over Emnet „Tidernes Tegn". Dette Emne er af største Betydning i Dag, især for alle Kirkens Medlemmer. Det er min Hensigt i Aften at begynde ved Begyndelsen og vise, at Herren kendte Enden fra Begyndelsen, og de Begivenheder, som finder Sted i Verden i Dag var kendt af ham, og gennem sine Tjenere Profeterne har han aabenbaret de Ting, som skulde finde Sted i alle Historiens Tidsaldre.

De første Ting derfor, som vi vil diskutere, vil være, hvad jeg vil kalde „Herrens aandelige Model af Skabelsen". Vi læser adskillige Steder i Skrifterne, at alle Ting staar for ham, og han har sagt i en af Aabenbaringerne:

»Saa siger Herren, eders Gud, Jesus Kristus, den store JEG ER, Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, den, der skuede Evighedens vide Udstrækning, og alle Himlens safariske Skarer, førend Verden blev til; Den, som kender alle Ting: thi alle Ting er aabenbare for mine Øjne. Jeg er den, der talede, og Verden blev til, og ved mig fremkom alt.« — — Pagtens Bog 38: 1—3.

Atter sagde han:

»Heraf vide vi, at der er en Gud i Himlen, som er evig og uden Ende, fra Evighed til Evighed den samme uforanderlige Gud, som dannede Himlen, Jorden og alle Ting, som i dem ere.« — — P. og B. 20 : 17.

Atter læser vi:

»Han omfatter alle Ting, alle Ting er fremfor ham og omkring ham, og han er over alle Ting, i alle Ting, igennem alle Ting; omslutter alle Ting, og alle Ting er ved ham og af ham, som er Gud fra Evighed til Evighed.« — — P. og B. 88 : 41.

Herrens aandelige Model af Skabelsen.

I den allerførste Tidsalder kundgjorde Herren sine Tjenere, Profeterne, denne Jords Historie, dens Skæbne

og ogsaa dens Indbyggeres Skæbne til Tidernes Ende. Jeg er sikker paa, at alt dette blev aabenbaret for Fader Adam, og vi ved, at det senere blev nedskrevet af Enok. Denne Beretning, saa vidt som den er blevet givet os af Enok, vil vi tale om lidt senere.

Paa nuværende Tidspunkt ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed paa den Beretning om Skabelsen som blev givet Abraham. Jeg kalder dette Herrens aandelige Model af Skabelsen, fordi den er forskellig fra Beretningen i 1. Mosebog og ogsaa i Mosebog i Den kostelige Perle i én Henseende. Beretningen om Skabelsen i Bibelen og i Mose Skrivelser synes at være Beretningen om Skabelsen efter at Begivenhederne, der blev skildret, havde fundet Sted. I Abrahams Bog har vi Beretningen om Skabelsen, saaledes som den blev besluttet i Himlene, førend Jorden blev dannet. De tre Beretninger stemmer overens i Detailler, men der findes nogle faa Ting i Abrahams Skrivelser, som er lidt mere specielle, og vi har faaet at vide, at denne Beretning var en Optegnelse af Begivenhederne førend den virkelige Dannelse af Jorden og Anbringelsen af Liv paa den. Lad mig læse nogle faa Skriftsteder fra denne Beretning:

»Og Guderne befalede, sigende: »Lad Vandene under Himlen samles tilsammen paa ét Sted, og Jorden blive tør; og det blev, som de befalede.

Og Guderne kaldte det tørre Land, Jord; og Vandenes Samling kaldte de store Vande; og Guderne saa, at de blev adlydte.«

Skabelseshistorien fortalt.

Her lærer vi atter, at i Begyndelsen var al Vandet paa et Sted, og naturligvis var al Landet paa et andet, ligesom vi læser i Mosebogen. Og nu for at fortsætte Oplæsningen:

»Og Guderne sagde: Lad os berede Jorden til at frembringe Græs; Urter, som give Sæd; Frugttræer, som bærer Frugt efter sin Slags, hvis Sæd af sig selv frembringer sin egen Lige paa Jorden; og det skete saa, ligesom de befalede.«

„Efter sin Slags“.

»Og Guderne dannede Jorden, saa at den kunde frembringe Græs af dets egen Sæd og Urterne, saa de kunde frembringe Urter af deres egen Sæd og give Sæd efter deres Slags, og Jorden til at frembringe Træer af deres egen Sæd, og Frugt, hvis Sæd alene kunde frembringe af dets eget Slags, og Guderne saa, at de blev adlydte.«

Saa efter at slutte denne Beretning læser vi for at kunne se, at dette var den paatænkte Skabelse og ikke det fuldendte Produkt.

»Og Guderne sagde: Vi vil gøre alle Ting, som vi har sagt, og organisere dem; og se, de skulde være meget lydige. Og det skete, at fra Aften til Morgen kaldte de Nat, og fra Morgen til Aften kaldte de Dag, og de regnede det den sjette Tidsperiode.«

»Og saaledes vilde vi fuldende Himlene og Jorden og alle deres Hærskarer .... I den syvende Tidsperiode vil vi fuldende vor Gerning, som vi har raadslaaet; og vi vil hvile den syvende Tidsperiode fra al vor Gerning, som vi har raadslaaet.«

De vil se af denne Optegnelse, at al dette er Beretningen om Skabelsen, som den blev raadslaaet, førend Jorden var. Yderligere vil De i denne Beretning se et meget tydeligere Udsagn om, at hver Plante og hvert Dyr skulde frembringe Sæd efter sin Slags og ikke af nogen anden Slags, for dette var i Følge Loven, som den blev givet.

Enoks Beretning.

Vi kommer nu til Enoks Beretning. Jeg tænker, at de, der er villige til at tro, kunde faa Kendskab om nogle af disse Begivenheder, som Herren aabenbarede Enok — Beretningen om denne Jord og dens Indbyggere fra Begyndelsen til Enden, men kun en Del af den er kommet os i Hænde paa Grund af vor Haardhjertethed og Vantro. Hvis Herren kunde aabenbare alt det til os, som han lærte Enok og andre Profeter, vilde der være mange Medlemmer af Kirken, som vilde gøre Oprør og vende sig bort i Opposition mod dem. Vi har imidlertid faaet det Løfte, at en Dag, naar vi er villige til at komme til Herren med en sønderknust Aand og i fuld Tro, at saa vil alle disse Ting blive kundgjorte for os; men de kan

ikke komme i Ondskabens Dage. I Pagtens Bog 107. Kapitel og 57. Vers har Herren sagt:

»Alt dette blev skrevet i Enoks Bog, og skal aabenbares i sin tilbørlige Tid.«

Lad os saa betragte nogle af de Ting, som er blevet aabenbaret til Enok, som det er blevet os tilladte at have, og som Verden ikke har paa Grund af deres Vantro. Paa Grund af sin Retfærdighed og sin Evne til at lede andre til Sandhedens Lys og til at vise Lydighed indsamlede Enok blandt Folket alle de, som var villige til at holdt Herrens Bud. De blev saa retfærdige, at Herren til sidst borttog dem fra Jorden. Det meste af den Kundskab, der blev aabenbaret Enok om Jorden, modtog han, efter at han var blevet optaget og kunde se ned paa Jorden, og Herren aabnede hans Blik og viste ham alle Jordens Indbyggere, og hvad der skulde ske dem til den sidste Generation.

Lige saa onde i Dag.

Jeg tror, at Verden i Dag er lige saa ond, lige saa fordærvet, som den var i Noas Dage. De ved, at Herren har sagt, at Dagene, der skulde gaa foran hans andet Komme, vilde blive ligesom Noas Dage, det vil sige, „alt Kød har fordærvet sin Vej paa Jorden". Naturligvis vil nogle undre sig over hvorfor, thi i Noas Dage var Noa og hans Familie de eneste, der blev frelste, men i Dag findes der dog Tusinder af Mennesker, som har adlydt Befalingerne og er kommet ind i Kirken fra alle Dele af Verden. Lad os henlede eders Opmærksomhed paa en Tilstand, som herskede i Enoks Dage, som udgør hele Forskellen paa dengang og nu. Paa Enoks Tid samlede Herren alle de retfærdige, og de blev sammen med Enok borttaget fra Jorden og senere, hvis nogen førend Floden omvendte sig og modtog Sandheden, blev disse ogsaa optaget til Enoks Folk, saa da Tiden kom til at rense Jorden med Vand, var Noa og hans Familie de eneste retfærdige, der var blevet tilbage paa Jorden, og de blev ladt tilbage, for at Menneskeracen kunde fortsættes efter Floden. Dette lærer vi af den Optegnelse, vi har erholdt.

(Fortsættes)

(Fortsat fra Side 176)

Den forenede Orden.

Engang, naar vi bliver lutret i vore Hjerter, vil Herren paavirke sin Tjener, Profeten, og da vil vi blive delagtige i det, som kaldes den forenede Orden, som Tienden kun er en Forløber for. Dette er en bedre Vej til Velstand og Lykke. Naar den Dag kommer, vil Fattigdom blive udslettet fra Jordens Overflade. Enhver vil være i Stand til at udføre det, han er bedst egnet til. Enhver vil have, hvad der er nødvendigt til Livets Ophold. Kun den, der er uvillig til at arbejde, vil blive vanæret og være ilde anset, for alle maa arbejde, men deres Arbejde vil svare til deres Behov og Evner, og Menneskene vil dele, og dele lige som Brødre. Dette er den højere Socialisme. Den har intet at gøre med Kommunisme eller Socialisme som politiske Partier. Det er en religiøs Organisation under Guds Præstedømme, ledet og styret af dette Præstedømme. Den er i Stand til at yde alle de økonomiske Forandringer, som Verden søger efter i Dag. Der er ingen anden Plan, som vil redde Menneskeheden fra økonomisk Trængsel og social Ulykke end den forenede Orden, Præstedømmets Organisation.

Vi, der bærer den almægtige Guds Præstedømme, og som er meddelagtige i Udfoldelsen af den almægtiges store Plan i Skandinavien, Frankrig, England og alle andre Steder maa gøre os rede til dette vigtige Arbejde, der paahviler os, og med Iver deltage i det. Vi maa sætte vort Hus Orden, for dersom vi ikke gør det, kan vi forsinke den store Herrens Dags Komme. Herren har al Tid i sin Besiddelse, og Evigheden er hans. Han kan vente et Aar, ti Aar eller hundrede Aar med Fuldbyrdelsen af sine Hensigter, men kan vi vente saa længe og paatage os Ansvaret for Udsættelsen? Vi maa nu efter yderste Evne berede os til det Arbejde, som Herren har paalagt os.

Brødre i Præstedømmet- Drøm Evangeliets store Drøm. Se ud i Fremtiden, lær at forstaa eders egen Plads som Fyrster i Israels Hus, Verdens Forløsere, som

kan redde Menneskeheden fra finansielle, økonomiske og sociale Genvordigheder. Tag da fat med Beslutsomhed og Kraft paa at berede eder for det Arbejde, som nødvendigvis maa gøres, og som I maa tage Del i. Dersom vi giver os selv af hele vort Hjerte til Herren, vil vi modtage en saadan Kraft, som vi aldrig før har kendt. Vi vil blive mægige for Mennesker og velbehagelige for vor Gud.

I Præstedømmet har vi modtaget den største af alle Gaver. Vi burde ikke længere gaa med Øjnene fæstnet mod Jorden og tælle Stenene i Brolægningen, men vi bør se opad mod Himlen, ud i Fremtiden, mod Menneskehedens endelige Frelse og Herrens Herlighed.

Gud være med eder og velsigne eder, mine Brødre og gøre eder til mægtige Præster for Gud, beder jeg i den Herre Jesu Kristi Navn, Amen.

Det talte Ord fra Tempelpladsen

Af Richard L. Evans

Arbejde — det store Lægemiddel

„Og omkring den ellevte Time gik han ud og fandt andre staaende ledige, og siger til dem: „Hvorfor staar I ledige her hele Dagen?“ (Matt. 20:6). I Sandhed kan det i Dag siges at være den ellevte Time, og med Rette kunde der siges til nogle af os: „Hvorfor staar i ledige her hele Dagen,“ Vi lægger vist ofte saa megen Vægt paa, hvad de ti Bud lærer os, vi ikke maa, at vi glemmer nogle af de Ting, som de ti Bud befaler os at gøre. Blandt dem kan nævnes: „Seks Dage skal du arbejde og gøre al dit Arbejde“. (II. Mos. 20:9). Der findes ingen Steder skrevet, at denne Verdens Skaber har tiltænkt, at Mennesket skulde leve uden at arbejde; der staar ingen Steder skrevet, at nogle af os er undtaget fra Paabudet om at arbejde. Naturligvis findes der nogle blandt os, der paa Grund af Alderdom allerede har ud-

ført mange Aars Arbejde, og som fortjener at hvile; og der findes dem, der paa Grund af Sygdom eller andre Forhold er ude af Stand til paa et eller andet Tidspunkt at udføre deres Arbejde. Men de af os, der er sunde og raske, og som uden Grund afholder sig fra at udføre nyttigt Arbejde — maaske fordi vi har Penge nok til at leve af, eller fordi vi ved, at nogen vil tage sig af os, hvis vi ikke arbejder, eller fordi vi ved, at vi kan faa Understøttelse, eller af en anden ikke bedre Aarsag, synes tydeligt at overtræde Budets Aand og Bogstav og vor sociale Pligt. Og det vilde synes, at der kun vilde være faa af os, som paa dette eller andre Tidspunkter ikke vilde ønske at bidrage til Verdens Fremadskriden og Behov, hver efter sin Evne og sin Styrke, enten af Haand eller Sind af Tanke eller Kraft. For nogle Aarhundreder siden blev der skrevet: „Gud sælger os alle Ting paa Bekostning af Arbejde". (Leonardo da Vinci). Og Lykke og Tilfredshed og god Søvn er blandt de Ting, som sjældent kan købes for nogen anden Pris. „Arbejde", sagde Thomas Carlyle, „er det store Lægemiddel mod al Sygdom og Elendighed — ærligt Arbejde, sem De sætter Dem for at ville udføre." Og hvis der er nogen af os, der er dovne og føler sig elendige til Mode og som undrer sig over, hvad der er galt fat med Verden og med Tingene i Almindelighed, saa vilde det være godt for dem at prøve „det gode Lægemiddel", der saaledes anbefales — „ærligt Arbejde, som vi sætter os for at udføre." „Hvorfor staa ledige her hele Dagen?"

At forsone sig med Døden

Der findes kun meget faa af os, som ikke paa en eller anden Maade har været i Berøring med Døden. Nogle af os har maaske ikke været nøje berørt af den endnu, men paa et eller andet Tidspunkt i vort Liv vil vi blive berøvet en eller anden, som vi har kær — og en Dag vil vi alle komme til at staa Ansigt til Ansigt med Døden. Maaske de fleste af os føler, at vi kunde finde os tilpas med Døden, hvis den kun ikke vilde

komme saa uventet. Men vi kunde med Rette stille os selv dette Spørgsmaal, hvornaar *vilde* vi være villige til at tage Afsked med dem, vi elsker. Og hvem findes der iblandt os, som vi kunde betro til at afgøre dette Tidspunkt? At skulle tage en saadan Afgørelse vilde ogsaa synes skrækkelig. Men heldigvis bliver vi sparet for at træffe en saadan; heldigvis bliver den truffet af en, der er i Besiddelse af større Indsigt og Visdom end os. Men naar Døden besøger os, skulde vi ikke føle utrøstelig Sorg og oprørsk Bitterhed. Vi skulde ikke strides mod uigenkaldelige Fakta. Selv naar Døden skyldes Begivenheder, som synes unødvendige og undgaaelige, maa vi lære at akceptere det, som vi ikke kan komme uden om. I Sandhed er den største Velsignelse, som kan følge en kærs Død vor Forligelse dermed. Uden den findes der ingen Fred. Men med den kommer stille Tanker og levende Minder. Og hvad andet skal et Menneske gøre end føle sig forsonet med Tanken? Hvad gavner det at kæmpe mod det, som vi ikke kan forandre? Vi maa vise Herren Tillid i saa mange Ting, og dette er kun een Ting til at vise ham Tillid i og at akceptere det Faktum, at hans Planer og Forjættelser og Hensigter gaar ud over denne Verdens og dette Livs Grænser. Besjælet af en saadan Tro, synes Aarene gode, og Fred og Forligelse kommer til dem, som har nedlagt deres kære i Gravens Skød — de kære, som selv underkastet Døden ikke er langt fra os, og som vor Fader i Himlen vil erindre, paa samme Maade, som Forældre erindrer deres Børn, indtil vi mødes igen. Bitter Sorg uden Forligelse tjener intet godt Formaal. Døden kommer til os alle, men det gør det evige Liv ogsaa!

Love, som binder

Der findes mange korte Udsagn i vor Lære, som er blevet Grundsætninger for de Sidste Dages Hellige. De er saa kendte af os, at naar vi siger eller hører dem, tænker vi næppe over deres virkelige Betydning.

Iblandt disse velkendt Sentenser findes to Citater fra Skrifterne. Vi læser følgende:

Jeg, Herren, er bundet, naar I gør, hvad jeg siger; men naar I ikke gør, hvad jeg siger, har I ingen Forjættelse.« — — Pagtens Bog 82: 10.

Det andet er:

»Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, førend denne Jords Grundvold blev lagt, og naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Herren, saa er det ved Lydighed til den Lov i Følge hvilken Velsignelsen blev forjættet.« — — Pagtens Bog 130: 20—21.

Herren har tydeligt forklaret, at alle Ting er underkastet Lov. Han har sagt,

»at hvert Rige er givet en Lov og hver Lov har ogsaa visse Grænser og Betingelser. Alle Væsener, der ikke er disse Betingelser lydige, bliver ikke retfærdiggjorte.« — — Pagtens Bog 88: 36—39.

Vi i Kirken ønsker at komme i vor Faders celestiale Rige i den kommende Verden og i dette Liv at modtage de Velsignelser, som Herren har lovet de trofaste her. Forstaaelsen af begge disse Maal er underkastet de korte Grundsætninger, der er citeret ovenfor, og som han siger: „Alle Væsener, der ikke er disse Betingelser lydige, bliver ikke retfærdiggjorte."

Herrens Love er velkendte af os. Ved at holde eller tilsidesætte dem vælger vi selv de Forhold, hvorunder vi ønsker at leve. I en vis Forstand dømmer vi dagligt os selv gennem dette Valg, om det er i Lydighed til eller i Modstrid med Lovene i Følge hvilke Velsignelserne er forjættede.

Her i dette Liv kunde vi nyde de største jordiske Velsignelser ved at adlyde Loven i Følge hvilken disse Velsignelser er forjættede. Dog tillader saa mange at lade sig forblinde af deres selviske Begær, idet de bortkaster store Velsignelser for at kunne opnaa en øjeblikkelig Tilfredsstillelse. Nogle antager, naar de gør det, at Herren i sin Barmhjertighed vil skænke dem disse Velsignelser alligevel, idet de siger, at han er god og tilgivende, og vil overse vore smaa Fejl. Men han har

dog sagt: „Jeg er bundet, naar I gør, hvad jeg siger; men naar I ikke gør, hvad jeg siger, har I ingen Forjættelse,„ men dette glemmer saa mange.

Herren er i Sandhed god og naadig; men dog lærer han os Fremgangens Vej, den Vej, vi maa følge, for at blive ham lig, og han kunde aldrig hæve os til denne Fuldkommenhed, som er lig hans Fuldkommenhed, ved at lade os ringeagte de Love, hvorpaa al Fremgang er baseret.

Kunde Kemikeren ringeagte Kemiens Love og opnaa Sukces? Kunde Farmeren ringeagte Landbrugets Love og haabe paa en god Høst? Kunde Arkitekten kaste alle fornuftige Bygningslove til Side og haabe paa, at hans Hus vilde staa, naar Vindene blæser og Regnskyllene slaar imod Huset? — Ej heller vil Herren belønne os, naar vi ringeagter hans Love.

Lad alle, der ringeagter hellige Ting, som bryder Evangeliets simple Love, som tror, de kan slippe udenom Brudstykker af Kristendommen, betragte disse Ting. Lad os huske, at den Maade, hvorpaa vi hver især vil blive dømt efter vore egne Gerninger, er ved, at hver kun vil modtage de Velsignelser, som de var villige til at gøre sig fortjente til ved at vise Lydighed mod de Love, i Følge hvilke Velsignelserne er forjættede. Profeten lærte, at for at opnaa den celestiale Herlighed i den kommende Verden, maa vi adlyde den celestiale Lov, „og ogsaa hele Loven". Kronen er ikke lovet den, der delvis adlyder Evangeliet, men den, som er trofast i alle Ting indtil Enden.

Dansk Konsul hædret med Kongemedalje

Christian O. Jensen, Dansk Konsul i Salt Lake, modtog i Dag Kong Christians Frihedsmedalje som Belønning for sit Arbejde i Perioden 1940—1944.

Mr. Jensen, som bor 1777 East Ninth South St., blev underrettet om Udmærkelsen i et Brev, der blev sendt sammen med Medaljen, en Sølvmedalje i Baand. Brevet, skrevet af Danmarks Charge d'Affaires for Kongen, lød i Brudstykker saaledes:

»Hans Majestæt Kongen har højst naadigt skænket Dem Christian d. X's Frihedsmedalje som Paaskønnelse for Deres Indsats for Danmark under den nazistiske Besættelse.«

Et stort Dokument udfærdiget paa Latin og Dansk ledsagede ogsaa Medaljen. (Deseret News 13. Aug. 1946).

Fra Missionsmarken

AARHUS (Dødsfald) — Mandag den 12. August 1946 afgik Søster Martha Caroline Hansen, f. Jørgensen, ved Døden, 47 Aar gammel. — Æret være hendes Minde!

BRØNDERSLEV *(Ny Grensforstander).* — Grensforstander Verner Andersen, Hjørring, er i Dag, Søndag den 8. September 1946, blevet afløst efter eget Ønske, da hans Arbejdsplads nu er i Aalborg. Ældste Andersen har ledet Grenen nøjagtigt i 7 Aar og 7 Dage og har i den Tid udført et godt Arbejde for Hjørring Gren.

Som ny Grensforstander indsættes Ældste Christian Gothard Christensen, der allerede i flere Aar har arbejdet flittigt indenfor Grenen.

ESBJERG *(Daab).* — Den 20. Juli 1946 døbtes Holger Carl Christensen af Missionær Chris. A. Petersen og fik Haandspaalæggelse af Ældste Bertel Olsen. — Hjertelig velkommen i Kirken!

Dødsfald. — Den 12. August 1946 afgik Søster Henriette Grossmann, Sønderborg, ved Døden i den høje Alder af næsten 82 Aar. — Æret være hendes Minde!

KØBENHAVN *(Daab).* — Søndag den 16. Juni 1946 døbtes følgende i København: Bjørn Hansen af Grensforstander Rich. Gregersen, Haandspaalæggelse af samme, og Mette Else Hansen af Grensforstander Rich. Gregersen. Haandspaalæggelse af Ældste Kai Jørgensen. — Hjertelig velkommen i Kirken!

MISSIONÆRER.

Ankomst:

Den 3. September 1946 ankom følgende Missionærer til den danske Mission:

Aug. Vald. Nielsen fra Utah.
Max Ervin Landon fra Firth, Idaho.
Paul Reed Anderson fra Pocatello, Idaho.
Seymour Jay Nielsen fra Hyrum, Utah.

Beskikkelser:

Ældsterne Aug. V. Nielsen og Seymour Jay Nielsen er beskikket til at arbejde i Brønderslev Gren, og Ældsterne Max Ervin Landon og Paul Andersen i København.

SØNDAGSSKOLEN

(November)

NADVERVERS

Jeg Fred og Glæde finder
ved Guds sande Ord.
Og Trøst og Kraft modtager
ved Jesu Nadverbord.

1. Søndag: (Pagtens Bog 76:20.) »Og vi saa Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand og annammede af hans Fylde.«

2. Søndag: (Pagtens Bog 76:23.) »Thi vi saa ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Rosten vidne, at han er Faderens Enbaarne.«

3. Søndag: (III Nephi 9:18.) »Jeg er Verdens Lys og Liv. Jeg er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden.«

4. Søndag: (III Nephi 12:40) »Og dersom nogen vil gaa i Rette med dig og tage din Kjortel, lad ham og beholde Kappen.«

KÆRLIGHED TIL EVANGELIET OVERVINDER ALT

Det har vel ogsaa været din Erfaring, kære Læser? Har du ikke følt dens Styrke i Glæde og dens Trøst i Sorg og Modgang? Hvorledes den fylder Sjælen med ubeskrivelig Taknemligheds-følelse fra Morgen til Aften i Bevidstheden om at have faaet aabnet Øjnene for dets evige og guddommelige Sandheder. Den jager al Tvivl paa Flugt og styrker os i Troen paa Tilværelsens sande og ædle Hensigt. Den letter os Vejen, naar den synes lang og Trang, og fjerner alle Anstødsstene. Den spreder de truende Skyer og sætter os i Stand til at skue ind i Frihedens fuldkomne Lov. — Ja, Kærlighed til Evangeliet er i Sandhed et uvurderligt Klenodie, som det nok er værd at værne om.

Th. B.

INDHOLD: Side

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen, Priorvej 12, København F.
Klostertrykkeriet, København.